

JUSTICIA SOCIAL

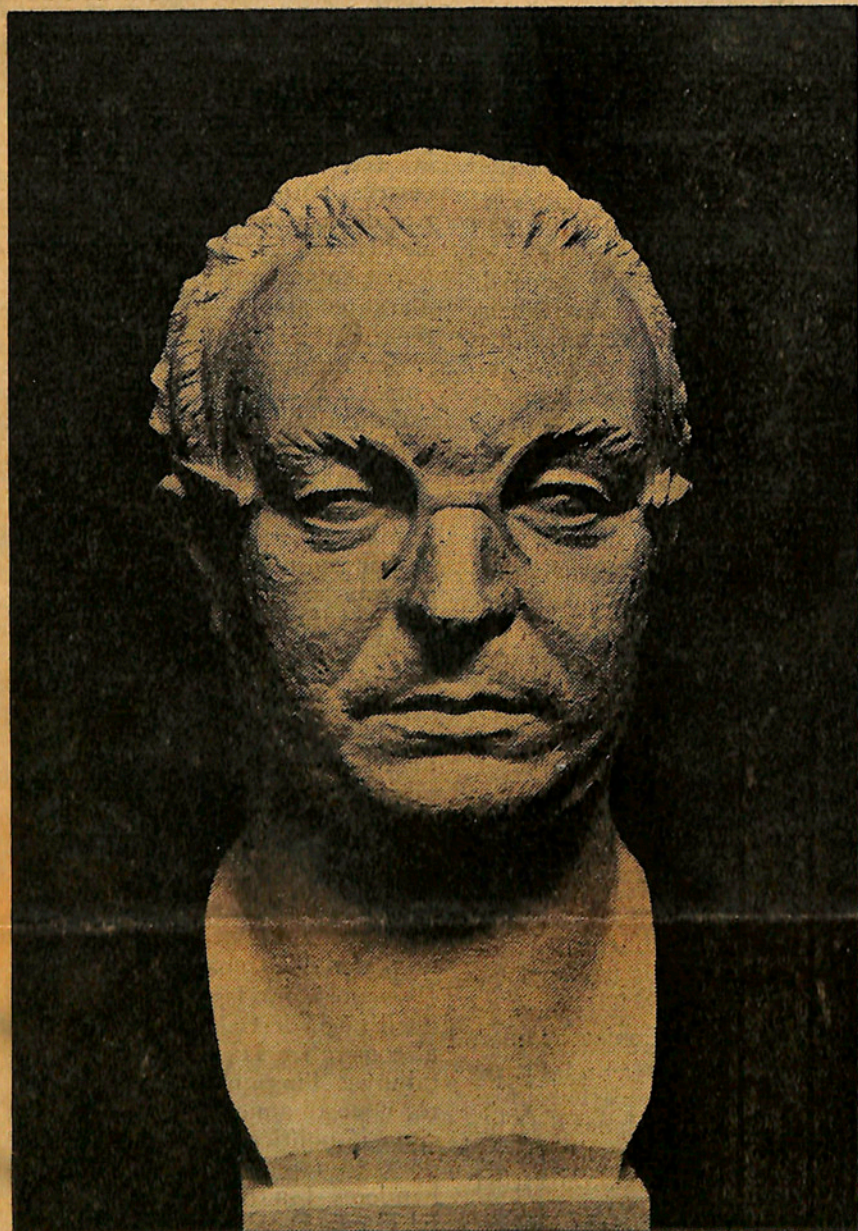
Núm. 166 - Any IV - Epoca III

Barcelona, 8 de setembre de 1934

Número solt: 15 Cts.

Primer aniversari de la mort de Rafael Campalans

AEP - CDHS
BARCELONA

Campalans o la voluntat

Demà, diumenge, farà un any que la fatalitat ens arrabassà l'estimat company i amic Rafael Campalans, mestre d'una generació de joves i, sobretot, mestre insubstituïbles d'energia. La voluntat, una voluntat de granit, era el tret més característic de la personalitat fecunda del director de l'Escola del Treball.

Sense Rafael Campalans, Unió Socialista de Catalunya no existiria, almenys amb l'esponerosa força que avui ja té en la consciència de milers de treballadors catalans.

Era des d'aquestes mateixes pàgines que deïem, fa un any, colpits pel dolor, que havíem perdut un home, TOT UN HOME, en les aigües traïdores de Torredembarra. I així era en efecte. Només en el decurs d'un any, quantes vegades no t'hem trobat a faltar Rafael Campalans.

Per educació societària, per formació moral i intel·lectual, àdhuc endurits pels anys de batalla i allionats pels crims que hem presenciats, no som massa donats a preocupar-nos excessivament dels morts quan tantes preocupacions ens dona la lluita aspra en el camí de la redenció del proletariat. Però hi ha pèrdues tan punyents, que si no fos que el record d'aquests homes serveix d'incentiu, farien trontollar les organitzacions a les quals van donar vida i escalf. Campalans era un d'aquests homes. Aquell rostre amorat i embotornat per l'asfíxia, que descansava sota la cúpula del vestíbul de l'Escola del Treball, ara fa un any, era la testa d'un colós. D'un gegant que portava dintre una intel·ligència desperta com poques n'hi ha, i que hi batejava un dels cors més generosos que han sentit, han estimat i han patit a Catalunya.

Perquè Rafael Campalans era intel·ligent i era, per damunt de tot, bo; era socialista. La seva formació intel·lectual no li hauria permès de poder defensar els inicis privilegis de la societat capitalista, perquè les contradiccions d'aquesta són massa evidents i impotents els seus sistemes per a redreçar aquesta civilització que només desemboca sempre en els conflictes armats. Com que era bo i era honorat, durant anys fou gairebé l'únic intel·lectual del nostre país, que sentia el pes de l'enorme injustícia que es comet amb la classe obrera. Per això les pistoles assassines que dirigia Martínez Asido i pagava Bertran i Mussitu també l'havien cercat per encendre-li la testa com després feren amb el seu amic Salvador Seguí.

Campalans o la voluntat. La voluntat de guiar el proletariat per l'esquerpa drecera, en lluita ardida, sense defallences, cap a la Societat socialista. Aquesta era l'estrella del Nord de Rafael Campalans.

Era la d'ell i ha d'ésser la nostra en tot moment.

AL CAP D'UN ANY DEL SEU TRASPAS

Ara que el pas del temps ha clos el parèntesi d'un any de reflexió és quan la personalitat de Rafael Campalans es perfila destacadament i pren proporcions de gran relleu als ulls dels que sabérem estimar-lo i volguérem comprendre'l.

Les ànimes vulgars, llevat del desbordament sentimental del traspàs, mai no deixen una estela de records que purifiquen les imperfeccions de la vida mortal. Cal haver dispersat la flama de l'esperit pels àmbits de la terra, perquè la mort esdevingui una major naixença com volia Maragall.

Cal, però, que aquest esperit no s'hagi dispersat d'una manera barroera i eixarredida com aquests pseudoherois que la falsa història, per una inversió de valors, situa vorejant els llindars de l'Olimp, no. Perquè la dispersió espiritual esdevingui eficaç, fecunda i transformadora, cal situar-se cara a cara amb els homes. Es abraçant la humanitat tota, en sentit d'universalitat i, particularment d'aquesta humanitat sofrent, turmentada i adolorida, que cal desplegar la vibració interior, el dinamisme, la força energètica i tot l'intel·lectualisme que un hom hagi captat per tal que la veritable història situï els fets en els annals de la immortalitat.

Esforçar-se per abastar una situació purament personalista, maldar per assolir un prestigi per després gaudir en la seva torre de

avori l'ensoperbiment o vanitat que freqüentment comporta la conquesta d'un nom, sovint, tot ple gat, ultra ésser ja per ell mateix, egoista, hermètic i antipàtic, esdevé inoperant.

D'ací que jo, malgrat reconèixer, per exemple, que Goethe, potser, és l'home que posseeix més suma de valors intel·lectuals que ha parit la humanitat i reconèixer, a més, que és dels homes que més bells instants m'ha fet passar en la meua modesta vida intel·lectual, no el trobo, integralment parlant, comparable a Beethoven i menys a Rousseau.

Si de Rousseau no en teniu prou de llegir-li el «Contracte Social» i «Emile», fullegeu les seves «Confessions» i allà veureu l'home amb totes les seves grandeses, les seves passions, els seus pecats i les seves virtuts. Veureu la nuera d'una ànima vivificant les fibres, els músculs, els ossos, la sang i la carn d'un home mortal. En canvi, Goethe, tot i les seves grans passions, no dona brida solta al corcer de les seves lluites internes i procura que la seva vida llisqui plàcida i tranquil·la en un ambient palatí que l'obliga, malgrat la seva enorme superioritat, a blincar l'espina davant dels prínceps i sobirans.

No serà per tot aquest entrellat de coses — pregunto jo — que Carlyle no cataloga Goethe entre els seus herois, i, en canvi, no fa amb Shakespeare i Dante, com a poetes, i al propi Rousseau, com a home de lletres...?

Campalans no sols era un dels valors intel·lectuals més sòlids de la Catalunya contemporània, sinó que era un dels homes més dinàmics i passionals.

Era l'home integralment humà; l'home que despertava, a l'entorn seu, odís i amors; el que abocava per tots els àmbits de la Ciutat les formidables lluites internes del seu esperit perquè fructifiquessin entre els humans.

De profunda formació pedagògica li hauria estat fàcil bastir-se un nom com a Director de l'Escola del Treball — cosa que ja havia aconseguit — i tancar-se en la seva torre de vorí tot i deixant una obra d'eficàcia positiva. Com sigui, però, que la seva alta espiritualitat captava totes les inquietuds que trasbalsen el món actual, ell, el pedagog, el filòsof, descendia a la terra baixa, turmentada, vexada, explotada, plena d'imperfeccions i es llençava ardidament a una ferrissa lluita de vida o mort. I baldanent deixés en el combat esquinços de carn i en rebés flagells de tota mena, ell no defallia i refermava el seu braó per afrontar les múltiples contingències que es dibuixaven en perspectiva.

Era feixuga la tasca! Baldament que endevinés que, entre els qui ell volia redimir trobava ingrattituds, blasmes i àdhuc amenaces que vorejaven la tragèdia,

Campalans posseïa un cor prou ample i generós per a perdonar i reemprendre altra vegada la ruta començada.

No endebades l'amic Serra i Moret, en una carta plena de dolor, em deia: «No en tindrem mai més cap com ell!»

Que hi aprenguin els intel·lectuals de Catalunya en la vida i l'obra del malaguanyat Campalans!

I nosaltres, els amics i devots del seu apostolat, fem-nos dignes de la seva recordança, procurant imitar-lo en tota la profundíssima humanitat que el seu esperit irradiava en aquest petit clos de la terra que és Catalunya.

JOAN FORMENT

Agricultors a Madrid

No sabríem adoptar, davant l'acte que celebraran avui a Madrid els propietaris rurals de Catalunya, una actitud melodramàtica ni esquinçar-nos els vestits. El trobem perfectament lògic i natural. Les classes privilegiades han confós sempre el país on viuen amb llurs propis interessos; i quan aquests interessos els perillen, afirmen i asseguren que la pàtria — llur pàtria, naturalment — està en perill. Aleshores, llençant per la borda tota llur fraseologia patriòtica, buida i rescalfada, recorren a tots els mitjans a fi d'oposar-se, sigui com sigui, a una renovació d'un estat de coses que representava el manteniment d'uns privilegis de què ells havien gaudit fins aquell moment.

Ara, que aquesta assemblea té tot l'aire d'una provocació i d'una declaració de guerra contra el Govern popular de la Generalitat de Catalunya. I aquesta provocació és emparada pel Govern que presideix el senyor Samper. També ho trobem natural. Aquest acte ve a formar part, en darrer terme, de l'ofensiva que han emprès les forces de dreta per tal d'ensorrar definitivament l'obra democràtica i revolucionària que havia estat iniciada amb l'adveniment del règim republicà, l'expressió única i autèntica de la qual és, avui, el Govern de Catalunya.

Tot amb tot, tenim el convenciment íntim que aquests senyors «agricultors» perdran el temps i que, malgrat la protecció de l'equip ministerial agrària-lerrouxista, llurs esforços resultaran infructuosos. El moviment revolucionari de Catalunya seguirà impertorbable el seu camí.

Comptat i debatut, el millor que podrien fer els «súbdits» de Sant Isidre, seria demanar a l'Institut de Reforma Agrària que els assentés en algunes de les finques expropiades on es podrien lliurar de ple a llurs aficions i a practicar llurs aptituds de «conreadors» cent per cent.

ACTES EN MEMORIA
de
Rafael Campalans
VETLLADA PUBLICA
NECROLOGICA
Avui, dissabte, a les deu de la nit, a la Casa del Poble (Primer de Maig, núm. 7).
Hi parlaran els companys:
JOAN FRONJOSA, diputat al Parlament de Catalunya.
EMILI MIRA, Director de l'Institut d'Orientació Professional.
JOAN COMORERA, President del Comitè Executiu de la U. S. C. i Conseller d'Economia i Agricultura del Govern de la Generalitat de Catalunya.

●

SECCIO DEL DISTRICTE VIII
Montmany, 24
La setmana que ve tindrà lloc un acte en commemoració del I aniversari de la mort de
RAFAEL CAMPALANS
Parlarà: M. Escorza.

●

FEDERACIO COMARCAL DEL BARCELONES
Els afiliats a les Seccions d'aquesta Comarcal són convocats per a demà, diumenge, a les deu del matí, a la Casa del Poble, per tal d'anar al Cementiri Nou a retre homenatge a la tomba de Rafael Campalans.